

[Pinholt.]

somt vil være næsten umulig at gennemføre af Administrationen. Sogneraadene vil blive overbebyrdede. Det er de ganske vist allerede i Forvejen, saa allerede nu er der næsten ingen Mennesker, der kan være Sogneraadsformænd eller Sogneraadsmedlemmer; men de vilde da blive det i en næsten helt utilstedelig Grad. Derfor skal jeg anmode om, at man stemmer imod det stillede Ændringsforslag.

Ulrich: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale at stemme imod de stillede Ændringsforslag. Det er jo ganske besynderligt at se, at Regeringspartiernes Interesse for de Mennesker, der paa Grund af Skatterestancer nu vil miste deres Valgret ved de forestaaende Amsraadsvalg, først bliver vakt i det Øjeblik, da man fra det ærede Medlem Hr. Holsteins Side fremsætter et Lovforslag i denne Retning. Først da bliver Regeringspartierne opmærksom paa hele dette Forhold, og det resulterer i, at den højtærede Indenrigsminister stiller et Ændringsforslag, hvis Hensigt jo ikke er til at tage fejl af, idet det nemlig aabner Adgang til ved de kommende Kommunalvalg at komme med et lignende Forslag om, at de Skattebestemmelser, som ligger til Grund for Valgretten, skal gøres illusoriske. Hele denne Manøvre er saa let gennemskuelig, at Regeringspartierne ikke kan forbavses over, at de Konservative ikke kan være med til dette.

Jeg skal henstille, at man af de Grunde, som er anført i vor Betænkning, stemmer imod Ændringsforslagene og til Slut stemmer imod hele Lovforslaget.

Holstein: Vi, som har stillet det oprindelige Lovforslag, ser med Tilfredshed, at baade Regeringspartierne og den højtærede Indenrigsminister er enige i den Grundbetragtning, som motiverede vort Lovforslags Fremsættelse, nemlig at det er uretfærdigt, at kriseramte Borgere mister Valgretten til de kommunale Valg, „fordi de uden egen Skyld ikke har været i Stand til inden for den paagældende Tidsfrist at betale den dem paalignede Kommuneskat“, saadan som det hedder i den af Flertallet afgivne Betænkning. Denne Betragtning tiltræder vi.

Vi er endvidere særdeles tilfredse med at se, at Lovforslaget i den Udformning, det har faaet i Flertallets Ændringsforslag, virkelig gør det, der er Lovforslagets Formaal, nemlig at det store Flertal af Landmænd, som ellers vilde være blevet slettet

af Valglisterne, igen bliver indsat paa Listerne som valgberettigede. Den Omstændighed, at den høje Regering og Regeringspartierne yderligere medtager en Kreds af Medborgere, som ikke har kunnet betale deres personlige Skatter af samme eller til Dels af samme Grunde som Landmændene, skal ikke afholde os fra at stemme for Regeringspartiernes Ændringsforslag, det skal navnlig ikke afholde blandt andre mig som sønderjysk Rigsdagsrepræsentant fra at stemme for Ændringsforslaget, for jeg tør jo roligt sige, at aldeles bortset fra, hvorledes en absurd kommunal Ejendomsbeskatning under de nuværende økonomiske kritiske Forhold virker for Landboerne i Almindelighed, er Forholdet det, at der med Hensyn til Skatteligning i mangfoldige Landkommuner nede i Sønderjylland — og jeg tror mange Steder i Jylland — nu er en Situation, som intet som helst har at gøre med sund offentlig Økonomi eller med rimelig Beskatning, og som kun kan bestaa ved Hjælp af Nødhjælpsforanstaltninger fra det offentlige Side, kun ved saadanne Foranstaltninger har det været muligt overhovedet at holde de paagældende Kommuners Finanser oven Vandet. Jeg skal i saa Henseende blot henvise til, at der er enkelte Landkommuner i Sønderjylland, hvor Skatteprocenten er mellem 30 og 40; jeg tror endda, den i Hygum Kommune er lidt over 40. Det er jo et saa absurd og forrykt Forhold, at enhver vil kunne forstaa, at under saadanne Vilkaar er der ogsaa mange af de personlige, direkte skattepligtige til Kommunen, som er fuldkommen ude af Stand til at svare i Skat til Kommunen, hvad de under normale Forhold vilde kunne og ogsaa finde rimeligt.

Men det, som har Interesse her, er, synes det mig, med hvilken Begrundelse de to Oppositionspartier gaar imod dette Lovforslag. For det er jo nu tilstrækkeligt dokumenteret, at man fra Oppositionspartiernes Side er enig ikke alene om, at den kommunale Ejendomsbeskatning i sig selv er urimelig og forældet. Det har jo fundet Udtryk mange Gange og er en Opfattelse, som er gjort gældende ikke blot her i Kriseaarene, men som ogsaa blev ført frem med Styrke i 1929, som vi regner for det økonomisk normale Aar, med hvis økonomiske Forhold vi sammenligner de nuværende, naar vi taler om økonomisk Tilpasning. Selv den Gang, da den store Nedsækering var gennemført og Parikronens værste Smarter var overvundet, vilde man alligevel have Reformet i den kommunale Ejendomsbeskatning, fordi man fandt den utidssva-